

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.438 van 25 november 2024
in de zaak A. 238.503/VII-41.933**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kathleen Dassen
 kantoor houdend te 2070 Burcht
 Pastoor Coplaan 241
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 februari 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 283.682 van 20 januari 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.327 van 6 april 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die *loco* advocaat Kathleen Dassen verschijnt voor verzoekster, en advocaat Emeline Willems, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoekster op 10 mei 2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) heeft ingediend. Met een beslissing van 8 september 2022 verklaart de verwerende partij die aanvraag onontvankelijk (hierna: eerste aanvankelijk bestreden beslissing). Eveneens op 8 september 2022 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: tweede aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoekster stelt op 6 oktober 2022 tegen de beide voormelde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 20 januari 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65 en 62, §2, van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Verzoekster richt zich tegen de motivering in het bestreden arrest betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten, met name betreffende de toetsing aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Zij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte de motivering in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing afdoende acht in het licht van artikel 8 van het EVRM zodat in die mate geen herhaling of nieuwe beoordeling en motivering nodig zouden zijn in de tweede aanvankelijk bestreden beslissing. Omdat het over hetzelfde gezinsleven gaat, ziet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen toegevoegde waarde in dergelijke herhaling van de motieven.

Verzoekster laat gelden dat de negatieve beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen zijn die een eigen beoordeling en een eigen motivering vergen. De motivering van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing betreft de reden waarom de aanvraag

onontvankelijk zou moeten worden verklaard, dit wil zeggen waarom de in de aanvraag opgegeven redenen geen buitengewone omstandigheden vormen, meer bepaald waarom verzoeksters aanvraag niet in België kan worden behandeld maar in het land van herkomst zou moeten worden ingediend. In de tweede aanvankelijk bestreden beslissing moet de verwerende partij motiveren waarom verzoekster het grondgebied moet verlaten en hierbij dient overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening te worden gehouden met een aantal elementen. Het kan zijn dat de motieven betreffende artikel 8 van het EVRM in beide beslissingen gelijkaardig zijn maar er kan niet worden aangenomen dat, wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten hierover niets vermeldt, dit bevel eveneens correct is gemotiveerd en men hetzelfde heeft geoordeeld over artikel 8 van het EVRM. Verzoekster herhaalt dat de motivering en de draagwijdte van enerzijds een beslissing over een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten totaal anders zijn zodat onmogelijk niets kan worden gemotiveerd in het bevel. Te dezen kan volgens verzoekster uit het bevel om het grondgebied te verlaten niet worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van die beslissing een belangenafweging heeft gemaakt in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, meer bepaald over de door verzoekster opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster besluit dat het bestreden arrest aldus een schending inhoudt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *iuncto* de overige in het cassatiemiddel aangehaalde bepalingen.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord eerst dat verzoekster zich niet kan beroepen op een mogelijke schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ of van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet aangezien deze niet van toepassing zijn op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat verzoeksters argumentatie kennelijk is gericht tegen de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling van verzoeksters kritiek. Deze beoordeling kan geen schending uitmaken van artikel 149 van de Grondwet.

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in het verzoekschrift tot cassatie slechts een korte passage uit het bestreden arrest aanhaalt terwijl dit arrest een uitgebreide motivering bevat waarom de motieven over artikel 8 van het EVRM in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing niet moesten worden herhaald in de tweede aanvankelijk bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert dus wel uitvoerig waarom hij niet de toegevoegde waarde inziet van een herhaling van de motieven uit de eerste in de tweede aanvankelijk bestreden beslissing. De verwerende citeert die motivering uit het bestreden arrest waaruit zij afleidt dat het volgens de eerste rechter in beide gevallen gaat over een beslissing van dezelfde ambtenaar op dezelfde dag, over de vraag of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar het land van herkomst en of er redenen zijn die de overheid zouden kunnen weerhouden van het nemen van een terugkeerbesluit en over het afwegen van het gezinsleven ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In de mate dat verzoeksters kritiek blijkt te zijn gericht tegen de tweede aanvankelijk bestreden beslissing, merkt de verwerende partij op dat de Raad van State als cassatierechter niet de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter mag invullen.

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening moet worden gehouden met bepaalde fundamentele rechten van de betrokken vreemdelingen doch niet dat ook specifiek moet worden gemotiveerd omtrent de in deze bepaling vermelde belangen.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de tweede aanvankelijk bestreden beslissing enkel verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet doch geen afweging of beoordeling van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermeldt noch aangeeft dat er geen schending zou zijn van het recht op een privé- of gezinsleven of dat de motivering dienaangaande zou zijn terug te vinden in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing. De beoordeling van de bescherming in het kader van artikel 8 van het EVRM is enger bij een beslissing over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet doch ruimer bij een beslissing die een verwijderingsmaatregel inhoudt.

Beoordeling

7. Het cassatieberoep heeft uitsluitend betrekking op de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de tweede aanvankelijk bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 september 2022. Verzoekster richt geen enkele kritiek tegen de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing, dit is de beslissing van 8 september 2022 waarmee verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard.

8. Om een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet, volstaat het niet enkel vast te stellen dat de betrokkene op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Het bestuur dient op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening te houden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een andere draagwijdte dan een beslissing waarmee een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt op wettige wijze dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de vraag of er buitengewone omstandigheden zijn “om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend” en dat het gaat om “omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken”. Die beslissing vormt geen beslissing tot verwijdering. De tweede aanvankelijk bestreden beslissing daarentegen vormt wel een beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt de verwerende partij niet vrij van de verplichting rekening te houden met de in die bepaling vermelde elementen, enkel omdat deze elementen bij het nemen van een beslissing met een andere draagwijdte reeds aan de orde zouden zijn gekomen.

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht “[h]et oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, [...] *in casu* conform artikel 8 van het EVRM”. Hij oordeelt dat “[i]n de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet [...] de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM immers beperkt [is] tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert”. Deze beoordeling betreft uitsluitend de eerste aanvankelijk bestreden beslissing.

Met betrekking tot de tweede aanvankelijk bestreden beslissing overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“In zoverre een afweging over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan verwacht worden, stelt de Raad vast dat met het privéleven van

de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard van 8 september 2022, kennis heeft kunnen nemen van het oordeel van de verwerende partij dat het door de verzoekende partij aangevoerde privéleven in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheid uitmaakt om haar aanvraag in te dienen in België en niet in het buitenland. Zoals reeds aangehaald heeft de verzoekende partij in haar aanvraag niet verduidelijkt op welke wijze haar privéleven in België een tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland zou verhinderen. De door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven werden aldus reeds afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 10 mei 2022. De eerste en de tweede bestreden beslissing zijn op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde genomen. *In casu* blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat uit de tweede bestreden beslissing nogmaals moest blijken dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel rekening heeft gehouden met haar privéleven.”

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dus vast dat de in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing gemaakte belangenafweging beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst mogelijk is om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dit onderzoek is echter beperkter dan het door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste onderzoek bij het opleggen van een beslissing tot verwijdering zoals de tweede aanvankelijk bestreden beslissing, net omdat de gevolgen van een beslissing tot verwijdering verder reiken dan de vraag of iemand tijdelijk naar het land van herkomst kan terugkeren, enkel om via de voor België bevoegde diplomatieke post een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen niet zonder schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet oordelen dat het in de eerste aanvankelijk bestreden beslissing gemaakte onderzoek betreffende de mogelijkheid om terug te keren naar

het land van herkomst volstond in het kader van de tweede aanvankelijk bestreden beslissing.

11. Het enige middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 283.682 van 20 januari 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op vijftientwintig november tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams